

af Kontrollbestemmelserne. Derfor er det rimeligt, at vi, naar vi nu har Loven til Revision, søger at faa noget bedre ind i den end det, man fra alle Sider er utilfreds med.

Hvad Maksimumsbeløbene for Dagpengene angaar, er det, som det blev sagt, saa, at der i December 1921, da det fra nogle Sider blev ønsket, at Dagpengene skulde være bevægelige med Pristallet, og dette ikke kunde vinde Tilslutning fra andre Sider, blev indsat en Bestemmelse om, at i Slutningen af afvigte Aar skulde den højtærede Indenrigsminister fremsætte Forslag til Revision af disse Maksimumsbeløb, og da Pristallet, siden Loven blev givet, er sunket, forstaaer jeg meget vel, at disse nye Maksimumsbeløb er indført i § 18.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme, og jeg skal være villig til at se paa det, der muligen kunde blive foreslaaet i et Udvalg.

Gunnar Fog-Petersen: Det kan ikke nægtes, at den højtærede Indenrigsminister staaer svagt i denne Sag. Det Lovforslag, som blev fremsat i Folketinget den 30. November, var Ministeren forpligtet til at fremsætte, og det havde den Begrænsning, som ikke alene var fastsat i Loven, men som ogsaa maatte være en Forudsætning for det Forlig, der i sin Tid blev sluttet her, særlig paa den højtærede Indenrigsministers Foranledning og efter hans Ønske. I Bemærkningerne til Lovforslaget, som det blev fremsat i Efteraaret, henvender den højtærede Minister sig til Folketinget og siger, at saaledes som Forholdene er paa Arbejdsmarkedet, saaledes som Priserne er, saaledes som hele den økonomiske Stilling er, vil det ikke være vel begrundet at sætte Taksterne ned. Det er den Maade, hvorpaa Ministeren henvender sig til Lovgivningsmagten. Saa gaar der nogle Maaneder, hvor ethvert af Ministerens Argumenter for ikke at sætte Taksterne ned understreges af Prisudviklingen, idet Priserne stiger i Mellemtiden. Det forekommer mig derfor at være ganske overordentlig slet begrundet og ikke forsvarligt af den højtærede Minister at bøje sig for et Krav, der er fremsat af Flerparten i det andet Ting, og som Ministeren selv har givet os Argumenter i Hænde til at erklære for uholdbart.

Hvad dernæst angaar de Ændringer, som foreslaas, vil jeg gerne sige om den Ændring, der vedrører Kortene, at det har jo vist sig — saaledes har jeg forstaaet

det — i Praksis, at den Ordning, som blev vedtaget, ikke var brugbar, ikke virkede efter sin Hensigt. Nu foreslaar man en Ændring, som gaar ud paa, at Meddelelsen til Anvisningskontoret om et Arbejdes Ophør fremtidig skal foretages af Arbejderen i Stedet for af Arbejdsgiveren. Det er muligt, at det vil forandre noget i dette Forhold, men det er ogsaa muligt, at det ikke vil gøre det. Jeg tror i det hele taget ikke, man ad den Vej kan naa til en saa effektiv Kontrol, som det er muligt at skitsere paa Papiret, fordi Menneskene nu en Gang har saa mange andre Ting at tænke paa i det stærkt omløbende Forretningsliv, at de ofte glemmer, hvad der er paalagt dem i en Lov, med den Følge, at Loven ikke kommer til at virke efter sin Hensigt. Men der foreligger ikke for os her i Tinget oplyst noget om, hvorvidt man har undersøgt dette, om man har drøftet det til Bunds i de Raad og Nævn, som Ministeren forhandler med i saa Henseende. Jeg skal derfor hverken udtale mig for eller imod, men blot udtale min Tvivl om, hvorvidt vi vil komme videre ad den Vej. Jeg føler mig ikke opfordret til at tage et Medansvar for et nyt Eksperiment paa dette Omraade, da jeg ikke synes, Tiderne er inde til at vige bort fra det, vi er blevet enige om for saa kort Tid siden.

Men navnlig paa eet bestemt Punkt synes jeg, Ministeren staaer ganske overordentlig svagt, nemlig med Hensyn til Ændringen til § 6, Punkt d., hvor der indføres Bestemmelser om Bøder paa indtil 25 Kr. for en Arbejder, der urigtigt nægter at være i Besiddelse af et Arbejdsløshedskort. Jeg synes, at dette kan man ikke foreslaa, efter at der tidligere her i Tinget er vedtaget Bødebestemmelser og det var et Led i Forliget, at Bødebestemmelserne skulde gaa ud. Nu siger den ærede Ordfører for Partiet Venstre, det ærede 5te Medlem for 4de Kreds (Stensballe), at det kan han ikke have noget imod, for det er jo blot at indføre, hvad vi i sin Tid vedtog i Landstinget. Ja vel, men saadan kan man sandelig ikke ræsonnere. Man slutter et Forlig, hvor det just er et Led i Overenskomsten, at Bødebestemmelserne skal gaa ud, og halvandet Aar efter siger man saa: Nu fører vi dem ind igen, som vi oprindeligt ønskede. Jeg maa sige, at hele den Fremgangsmaade opfordrer saa vist ikke til at inklade sig paa Overenskomster og Forhandlinger af lignende Art i Fremtiden.

Nu skal Lovforslaget jo i Udvalg, og der maa vi saa se nærmere paa det; men